15/11/2019

Η λαμπρή ιστορία των μονών που φιλοξενούν πρόσφυγες

/ Ιστορία - Εθνικά Θέματα

Η Ιερά Μονή Πορετσού και η Ιερά Μόνη Κάτω Δίβρης άνοιξαν τις πύλες τους προκειμένου να φιλοξενήσουν πρόσφυγες και μετανάστες στο πλαίσιο της συμφωνίας της Εκκλησίας με την πολιτεία για τη διαχείριση του εθνικού αυτού μείζονος προβλήματος.

Πρόκειται για δύο μονές με λαμπρή και πλούσια ιστορία.

Ιερά Μονή Κάτω Δίβρης

Σε καταπράσινη πλαγιά, λίγα μόλις μέτρα νοτιότερα από τα τελευταία σπίτια της Δίβρης, βρίσκεται η Κάτω Μονή. Είναι αφιερωμένη στην Θεοτόκο και σήμερα είναι παροπλισμένη. Η Κάτω Μονή πανηγυρίζει την απόδοση της Κοιμήσεως στις 23 Αυγούστου. Ο ναός διαθέτει αξιόλογο ξυλόγλυπτο τέμπλο με επιγραφή που το χρονολογεί στον 18ο αιώνα. Το καθολικό είναι κατάγραφο με τοιχογραφίες του 1746. Ο διάκοσμος διατάσσεται στις εσωτερικές επιφάνειες κατά ζώνες: εικονίζονται άγιοι ολόσωμοι και σε στηθάρια, ο Ακάθιστος Ύμνος, ο Χριστολογικός κύκλος. Στο δυτικό τοίχο εκτείνεται η Δευτέρα Παρουσία. Στο κεντρικό τμήμα του θόλου παριστάνονται προφήτες ολόσωμοι και σε στηθάρια, στο μέσον ο Παντοκράτορας με τον Ιωάννη τον Πρόδρομο και τάγματα αγγέλων και τους τέσσερις ευαγγελιστές. Στο ιερό απεικονίζονται ιεράρχες και διάκονοι. Στην αψίδα, η Πλατυτέρα, η Θεία Λειτουργία και η Κοινωνία των Αποστόλων. Η ανέγερση έγινε το 1746-47, επί επισκόπου Ωλένης Συμεών. Ζωγράφος είναι ο Αντώνιος από τα Νεζερά Καλαβρύτων. Τα σπίτια στο δασώδη κάμπο πάνω από το μοναστήρι υπαινίσσονται προφανώς την Δίβρη και το ελατοδάσος της. Η επιγραφή αλλά και η παράσταση οδηγούν στο συμπέρασμα ότι η μονή είναι σύγχρονη της τοιχογράφησης και ιδρύθηκε το 1746.

Η Ιερά Μονή Πορετσού

Η Μονή Πορετσού είναι αφιερωμένη στην Παναγία την Πορετσιώτισα και είναι χτισμένη ανάμεσα στους δύο οικισμούς Αγράμπελα (Πορετσό) και Πλατανίτσα (Γερμοτσάνι), σε υψόμετρο 900 μ., δίπλα στον Ερύμανθο ποταμό, εορτάζει στης 15 Αυγούστου και ανήκει στην Ιερά μητρόπολη Ηλείας.

Ο Μητροπολίτης Αντώνιος οριοθετεί την ίδρυσή της περί τον Ι’ αιώνα, από το μοναχό, όσιο, Λουκά, ενώ άλλοι ερευνητές λένε πως ιδρύθηκε από τον όσιο Μελέτιο τον ΙΑ’ αιώνα.

Η παράδοση μας λέει ότι, το Μοναστήρι αυτό, αρχικά, είχε κτισθεί σε άλλη θέση και συγκεκριμένα στα όρια των Αγραμπέλων και Κρυόβρυσης, στην θέση Παναγιά. Σήμερα, εκεί, υπάρχει ένα μικρό εκκλησάκι της Παναγίας. Το Μοναστήρι αυτό, κατά την παράδοση, κάηκε και χτίστηκε στην θέση που βρίσκεται σήμερα από τον Σπήλιο Κοκλώνη, Αρχοντα του Πορετσού.

Το μοναστήρι είναι φτωχό από κειμήλια και ιερά σκεύη, λόγω των λεηλασιών που έχει δεχτεί. Σώζονται, ένας χειρόγραφος κώδικας των τεσσάρων Ευαγγελίων σε μεμβράνη, ένα δίπτυχο χειρόγραφο του 1698 του Ηγουμένου Σεραφείμ και 18 φύλλα χειρόγραφα σε μεμβράνη βγαλμένα από κώδικα άλλης μονής. Η Μονή διαθέτη μεγάλη κτηματική περιουσία βοσκοτόπων στα Αγράμπελα και στις πόρτες του τέως Δήμου Δύμης Ν. Αχαΐας. Στα περιουσιακά στοιχεία της Μονής ανήκει ο Νερόμυλος και η Νεροτριβή.

Ο Ιωάννης Νουχάκης, στην «Ελληνική χωρογραφία», σημειώνει τα εξής: «1901 Πορετσού υπάρχει Μετόχιον (στο δήμο Δύμης) και η μονή Πορετσού εις ην συνεχωνεύθει και ήτις ήτο Σιγγίλιον του Πατριάρχου Κύριλλου, όστις το 1804 ώρισεν αυτήν ως Σταυροπήγιον ανεξάρτητον του Αρχιεπισκόπου Ωλένης». Οι ανεκτίμητης τέχνης τοιχογραφίες του Ναού, έχουν αγιογραφηθεί από τους αδελφούς Γεώργιο και Δημήτριο Μόσχο το 1611 όταν επίσκοπος Ωλένης ήταν ο Θεόδουλος.

Το Μοναστήρι του Πορετσού από τα χρόνια τα παλιά υπήρξε προπύργιο του Χριστιανισμού και το καταφύγιο του Ελληνισμού σε δύσκολες ώρες. Σ’ αυτό κατέφυγε το 1824-1825 ο Ασημάκης Φωτήλας, για να μην συλληφθεί από το Νικολέττο Σοφιανόπουλο, που έστειλε ο Κωλέττης.

Ο Διονύσιος Κόκκινος, στην «Ελληνική Επανάσταση», τόμος 8ος, σελίς 335, γράφει τα εξής: «Όταν ο Κωλέττης βρισκόταν ακόμη εις Καλάβρυτα ανέθεσεν εις τον Νικολέττον Σοφιανόπουλο, αδελφόν του Π. Σοφιανόπουλου να αναζητήσει και να συλλάβει τον Ασημάκην Φωτήλαν και τον Παλαιών Πατρών Γερμανό. Ο Σοφιανόπουλος δεν κατόρθωσε να φθάσει μέχρι τον Φωτήλα, ο οποίος μαθών την καταδίωξιν κατέφυγεν εις την Μονήν Πορετσού ευρισκομένην εις κρημνώδη θέσιν με πολύ δυσχερή την ανάβασιν λόγω χιονιών…».

Επίσης σε ένα σπήλαιο κοντά στο Μοναστήρι κρυβόταν ο Ανδρέας Ζαΐμης μαζί με τον πατέρα του, καθώς και ο Ασημάκης Φωτήλας, τους οποίους φρόντιζε η οικογένεια Παν. Ραβαζούλα. Το 1943, το μοναστήρι λεηλατήθηκε από τους Γερμανούς, οι οποίοι και έκαψαν 13 σπίτια στο Πορετσό και 35 στην Μορόχοβα. Το μοναστήρι είχε πολυάριθμους μοναχούς, οι οποίοι διακρινόντουσαν από το ήθος τους, την ακλόνητη πίστη και τη μεγάλη εθνική προσφορά τους.

Η Μονή απογραφόταν ως οικισμός του Πορετσού, έως όπου καταργήθηκε, λόγω περιορισμού των μοναχών. Επί σειρά ετών σε αυτό λειτουργούσε δημοτικό σχολείο. Σήμερα η Μονή έχει ανακαινιστεί πλήρως, αλλά δεν διαθέτει δική της Αδελφότητα

Πηγή: kalavryta.gr/ Ιερά Μητρόπολη Καλαβρύτων